

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. София, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София П. Ем. П.
като разгледа докладваното от Димитър Фикийн Наказателно дело за
възобновяване № 20221000600402 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Софийски апелативен съд е по реда на чл. 420, ал. 2, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК.

Постъпило е искане за възобновяване на наказателно дело от осъдения Е. Д. Е., с което на основание чл. 425, ал. 1, т. 2 от НПК се иска да бъдат отмени въззивно решение от 23.02.2022 год. по внохд №426/2021 год. по описа на 2-ри въззивен съдебен състав на ОС - Враца, НО, и първоинстанционната присъда от 23.04.2021 год. на 3-ти съдебен състав, на РС-Враца, НО, по нохд. №1100/2020 год., постановени по отношение на молителя Е., и на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК Е. да бъде оправдан в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или алтернативно, на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК, да бъдат отменени горепосочените съдебни актове и делото върнато за ново разглеждане, като се посочи стадия, от който това да започне.

В искането се твърди, че бил нарушен закона, били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, било наложено явно несправедливо наказание и размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди бил необоснован и недоказан, поради което решенията на предходните съдебни състави били незаконосъобразни.

На първо място в искането се прави възражението, че в обстоятелствената част на обвинителния акт и в постановлението за привличане в качеството на обвиняем на Е.Е. в

хода на досъдебното производство от 29.05.2019 год. никъде не бил посочен периода на извършване на престъпленията по отношение на осъдения, което обстоятелство, съгласно разпоредбата на чл. 246, ал. 2 от НПК, следвало да бъде посочено. В конкретния случай не бил посочен времеви идентификатор на изпълнителното деяние. Била посочена датата - 16.07.2018 год. и мястото на извършеното деяние - с. ***, в дом находящ се на ул. **** №*, но от написаното не ставало ясно дали през целия ден, а именно за 24 часа, или за по-малък период от време обвиняемият Е. е извършил вменените му с постановлението на разследващия полицаи и с обвинителния акт деяния. Не ставало ясно и чия собственост бил домът, находящ се на ул. **** № * в с. **. Непосочването на всички тези факти съставлявало съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничавало правото на защита на обвиняемия в досъдебното производство по отношение изложените от органите на досъдебното производство факти.

Възражава се, че разследващият полицаи докладвал досъдебното производство на наблюдаващия прокурор от РП-Козлодуй още на 30.05.2019 год., който пък от своя страна на същата дата внесъл досъдебното производство в съда с обвинителен акт, въпреки че срокът за разследването на досъдебното производство бил продължен до 13.07.2019 год. Няколко дни след това прокурорът върнал с писмо жалбата на защитника на осъденото лице, с която била поискана отмяната на постановлението за привличане като обвиняем от 29.05.2019 год. на разследващия полицаи от РУ "МВР"-гр. Козлодуй. Защитата счита, че в случая наблюдаващият прокурор се е поставил над закона и е пренебрегнал всички разпоредби от НПК, визиращи правата на обвиняемия и неговия защитник, като не пожелал да се произнесе по подадената срещу постановлението за привличане като обвиняем жалба, съгласно разпоредбата на чл. 202, ал. 2 от НПК, както и не пожелал да бъде предявено разследването по наблюдаваното от него досъдебно производство на обвиняемия лице и неговия защитник. В случая прокурорът нарушил и разпоредбата на чл. 227, ал. 2 от НПК и по този начин ограничил правото на защита на обвиняемия, отнемайки му възможността да представя доказателства и да прави съответните искания въз основа на тях. С това се нарушавали правата на обвиняемия да се запознае с делото и да правя необходимите извлечения, искания, бележки и възражения, както и да обжалва актовете, които накърнявали правата и законните му интереси.

Заостря се вниманието, че в Определение от 14.12.2020 год. по нхд. № 1100/2020 г., по описа на 3-ти съдебен състав на РС-Враца, НО, председателят на състава не взел предвид горепосочените съществени нарушения на процесуалните правила, не прекратил съдебното производство на основание чл. 249, ал. 2, във връзка с чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК и не върнал делото на РП-Козлодуй за извършване на следващите се процесуални действия.

Изводът на двете предходни инстанции, решили делото по същество, че Е. е извършил процесните деяния, не бил изграден според Е. върху логичен, обективен и всестранен анализ на доказателствените факти при точно спазване на процесуалните правила за формиране на вътрешното убеждение на съда. В случая били допуснати нарушения при приложението на закона и при спазване на процесуалните правила, които биха могли да се

субсумират под текста на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК и да послужат като основания за възобновяване на наказателното производство съгласно чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

По-нататък в искането повторно се акцентира на обстоятелството, че и от присъдата не ставало ясно в какъв период от време са извършени престъпленията от осъдения, не бил посочен времеви идентификатор на изпълнителното деяние, а била посочена само датата - 16.07.2018 год. и мястото на извършеното деяние - с. ***, в дом находящ се на ул. ****” №*.

Счита се, че правото на защита винаги било нарушено, ако е налице неяснота, касаеща описанието на съществени обективни признаци на деянието, обосновали правната му квалификация, каквото нарушение било допуснато в съдебното производство.

По делото липсвали и категорични доказателства, че на процесната дата - 16.07.2018 г. Е. е извършил престъпленията, за които е бил обвинен, тъй като от така извършените процесуално следствени действия по досъдебното производство не било установено по категоричен начин, че той е извършител на въпросните деяния. Многобройността на свидетелите, разпитани в подкрепа на тезите на държавното обвинение, не било основание да се приеме, че те натежават поради това обстоятелство, а не поради своята убедителност. Косвените доказателства и противоречивите гласни доказателствени източници водели до предположения, но не и до изводи за несъмнена доказаност на обвинението. В случая само можело да се гадае, защо разследващите органи не са извършили оглед, претърсване и изземване в обитаваното от осъдения жилище, находящо се на ул., ****” № * в с. ***, и не са работили по така наречените „горещи следи”, защо не са намерени и иззети следи за лабораторна обработка от кръв, сперма и косми, които да свържат Е. с извършено от него изнасилване според органите на досъдебното производство в предявеното му обвинение. Можело да се гадае също така, защо свидетеля И. Г., баща на пострадалата Б. Г. и действащ полицаи в системата на МВР, още на процесната дата 16.07.2018 год. не е уведомил колегите си от ПУ „Хайредин” или РУ”МВР”-гр. Козлодуй за извършено спрямо дъщеря му престъпление. Въпреки че болницата в гр. Козлодуй е работила на датата 16.07.2018 год., той закарал дъщеря си в болницата в гр. Враца, без да съобщи за извършеното деяние в РУ”МВР”-гр. Козлодуй.

От разпитите на този родител, проведени в хода на досъдебното производство и на съдебното следствие, е видно, че дъщеря му - Б. Г. въобще не му е споменавала с нея да е било извършено изнасилване или блудствени действия от лицето Е. Д. Е.. Неоспорим факт било, че и в жалбата си до РУ”МВР”-гр. Враца от 16.07.2018 г. майката на Б. Г. - св. С. М. И. въобще не споменала, че дъщеря ѝ е била изнасилена и с нея са били извършени блудствени действия от лицето Е. Д. Е.. Можело също така да се гадае защо Б. Г. не споделила с най-близките си хора, каквито в случая са родителите ѝ, за извършени спрямо нея изнасилване, блудство, закана за убийство и причинена телесна повреда още на 16.07.2018 год., а е споделила за тези престъпления едва два дни по-късно и то с непознати за нея хора, каквито били социалните работници - А. Д. и П. Ф. от Агенцията за закрила на детето - клон Враца. Показанията на пострадалата не били еднозначни и категорични относно всички обстоятелства за времето, мястото и механизма на извършеното спрямо нея престъпно

посегателство. Изложеното от нея, в светлината на цялостната приета по делото фактология, не се допълвало от показанията на свидетелите-очевидци и издаденото ѝ от съдебен лекар СМУ на дата 18.07.2018 год. Посоченото не позволявало достигането до еднопосочен и несъмнен извод за извършване на деянията от Е.. В хода на съдебното следствие пред първостепенния съд, при прочита на съдържанието на приложения по делото чат от телефона на св. Б. Г., се установило, че в него никъде не се споменавало, че Г. е била изнасилена от Е., че е била заплашена с убийство и че е била обект на блудствени действия от негова страна. Въз основа на така изложеното в жалбата се прави извода, че показанията на Г. са непоследователни, съмнителни, дадени с очевиден интерес да обвини Е., че същите не отразяват истината и не се подкрепят с други доказателства. Според осъдения нямало основание да се приемат показанията ѝ за достоверни и да се постанови присъда по предположение в противоречие с останалия доказателствен материал, тъй като тя била единствения пряк свидетел и източник на непосредствено възприети факти.

В жалбата се прави групиране на разпитаните по делото свидетели, като се счита, че са обособени три групи свидетели, като между показанията на първата и втората групи от една страна и показанията на третата група от друга имало противоречие. Прави се и възражението, че показанията на третата група свидетели били производни и опосредени от показанията на свидетелката Б. Г., разказвайки чутото от нея, и именно тези показания били поставени в основата на фактическите изводи на съда. Такива производни доказателства според съдебната практика на ВКС били допустими, но в случая според защитата не били достатъчни. От добросъвестното възпроизвеждане от страна на тези свидетели на това, което им е станало известно, съвсем не произтичал безусловен извод, че Б. Г. им е казала истината. На тези доказателствени средства се противопоставят показанията на свидетеля Е. И. А., които се приемат за първични, идващи непосредствено от източника, тъй като в настоящия случай той бил свидетел-очевидец на действията на Е. на процесната дата-16.07.2018год. за периода от 04.00ч. до 06.30ч.

Следващото процесуално нарушение според осъденото лице било свързано с неизпълнението от страна на първостепенния съд на друго свое задължение, което се било отразило неблагоприятно при извеждане на фактическите изводи. Анализът на доказателствения материал би следвало да бъде подробен и задълбочен, направен след съпоставяне, а оценката да се извърши по начина, съответстващ на задължението по чл.107, ал.3 от НПК. В резултат на това за някои от обстоятелствата имало произволни изводи с необясним източник на информация поради противоречивостта им с избирателно оценяваните доказателства. Затова изводът, че „изложената фактическа обстановка напълно кореспондира на събраните по делото доказателства” бил произволен.

Конкретния подход при изготвяне на мотивите бил в противоречие с процесуалните изисквания за съдържание на съдебния акт. Съдът пренебрегнал и не бил обсъдил показанията на всички свидетели, нито бил изложил съображения по какъв начин е отстранил противоречията относно конкретни и относими обстоятелства между показанията на свидетелите С. М. И. и И. Г. И.-родители на пострадалата Б. Г., и свидетелите - И. И. Г.,

Ц. П. Н. и П. Л. Б.. Оформилите се две групи свидетелски показания, носители на противоречива информация, се състояли от лица, които били свързани било чрез родство, било чрез приятелство както с пострадалата, така и с осъдения, поради което за преодоляване на субективизма в техните показания първостепенният съд бил длъжен да търси обективни доказателствени източници, които да му позволят да извърши пълноценна проверка на достоверността им. Липсвали извършени очни ставки между свидетелите С. М. И. и И. Г. И.-родители на пострадалата Б. Г., и свидетелите - И. И. Г., Ц. П. Н. и П. Л. Б., които са присъствали на нейното заминаване от домът на осъдения, както и очна ставка между Е. И. А. и Л. И. И. - трети братовчед на пострадалата Б. Г. относно изясняването на факта, касаещ здравословното състояние на свидетеля И. и напускането от същия на жилището в ранните часове на 16.07.2018 год.

Отново се преповтаря възражението, че само можело да се гадае защо Б. Г. не била споделила с приятелките си в чата на процесната дата и с родителите си, когато са пристигнали в дома на осъдения, че е изнасилена, че са извършени с нея блудствени действия и че са й отправяни закани за убийство вследствие на нанесена ѝ лека телесна повреда.

При прегледа на Б. Г. от съдебния лекар Ф. Т. не били установени и следи от изнасилване. Същият бил записал в заключението си, че девствената ципа на Г. е с налобена форма, без следи от стари и пресни травматични увреждания. При прегледа на влагалището ѝ не били открити от съдебния лекар сперматозоиди, въпреки нейното изявление, че Е. бил свършил в нея.

Излага се и довода, че липсвал анализ на дадените от осъдения обяснения, което било негово основно право, като същите имали двояк характер - от една страна били доказателствено средство, а от друга - средство за защита срещу повдигнатото му обвинение. За да им даде или не вярa, първостепенният съд е следвало да ги съпостави със събрания доказателствен материал. Правилно би следвало да се приеме, че на показанията на Б. Г. съдът не може да се довери при решаване на въпросите дали има извършено престъпление и дали Е. е неговият автор. Извършената внимателна проверка за установяване на достоверността им за относимите обстоятелства е правилния подход, въз основа на който можело да се направи верен и логичен извод, че са непоследователни, съмнителни, дадени с очевиден интерес да обвини Е., че не отразявали истината и не се подкрепяли с други доказателства. Счита се, че показанията ѝ не са годен доказателствен източник и не може въз основа на тях да се постанови осъдителна присъда. Това че Б. Г. била единственият пряк свидетел и източник на непосредствено възприети факти, не било основание да се приемат показанията ѝ за достоверни и да се постанови присъда по предположение в противоречие с останалия доказателствен материал.

Възразява се още, че нямало данни за изготвена техническа експертиза на телефона или фотоапарата, с който били направени снимките, приложени към делото, които, както и извадките от чата на Б. Г., не били приобщени по делото по надлежния ред от органите на досъдебното производство. В настоящия случай те не били доказателство по смисъла на

НПК и въз основа на тях съдът не можел да изгражда убеждението си относно фактическите обстоятелства, подлежащи на доказване, каквото в случая е и авторството в извършване на деянията.

Нямало данни по делото от страна на органите на досъдебното производство да са извършени оглед, претърсване и изземване в обитаваното от осъдения жилище, находящо се в с. ***, на ул. **** № *, с цел да разкрият, непосредствено да изследват и запазят по реда, установен в НПК, следи от престъплението или други данни, необходими за изясняване на обстоятелствата по делото. Нямало данни да е взета и кръвна проба от Е., която да се установи наличието на алкохол или други упойващи вещества с оглед твърденията на Б. Г., че на процесната дата - 16.07.2018 год. същият е бил пиан.

В настоящия случай - липсата на цялостно изясняване на фактите по делото, дължащо се на непълен или повърхностен доказателствен анализ на събраните доказателства представлявало съществено процесуално нарушение. Възразява се, че липсвал и отговор на направените пред първостепенния съд многобройни възражения от защитата. Осъденият счита, че първостепенната присъда е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, пр. 1 от НПК.

Липсвали мотиви и в гражданско-осъдителната част. Не било ясно как и по какъв начин и въз основа на кои приложени по делото доказателства първостепенният съд е стигнал до извода, че причинените неимуществени вреди на пострадалата Б. Г. следвало да бъдат в размер на 12 000/дванадесет хиляди/ лева.

С гореизложените процесуални нарушения било нарушено правото на защита на защита, което било основание за отмяна на присъдата.

Досежно въззивния съдебен акт се счита, че в мотивите на въззивната инстанция бил приложен формален подход при изпълнение на процесуалните задължения на съда по чл. 339, ал. 2 от НПК. Изводът, че „изложената фактическа обстановка напълно кореспондира на събраните по делото доказателства” бил произволен.

При оценката на съдържанието на свидетелските показания на свидетелите от първата група: Е. И. А., Е. Б. Л., Т. К. Т., Д. И. П., Ц. П. Н. и П. Л. Б., които били ясни, последователни и непротиворечиви, осъденият прави в искането извода, че вменените му с обвинителния акт престъпления не са извършени от него.

Предположението защо Б. Г. не е споделила с приятелките си в чата на процесната дата и с родителите си, когато са пристигнали в домът на родителите на Е., че е изнасилена, че са извършени с нея блудствени действия и че са й отправяни закани за убийство вследствие на нанесена ѝ лека телесна повреда, осъденият счита за недостатък, който в случая въззивният съд е могъл да преодолее с ново призоваване на свидетелите и повторни разпити, включително и на осъденото лице, по начин, че да бъдат установени относимите факти, които всеки един е възприел, и при конкретната фактическа обстановката да може да бъде разкрита обективната истина.

Конкретния подход при изготвяне на мотивите бил в противоречие с процесуалните

изисквания за съдържание на съдебния акт. Въззивният съд бил пренебрегнал и не бил обсъдил показанията на всички свидетели /Е. Б. Л., Ц. П. Н. и П. Л. Б. - във връзка с извършеното посещение на 16.07.2018 год. в домът на родителите на Е. в с. ***, обл. Враца на С. И. и И. Г.-родители на пострадалата Б. Г./, като не бил изложил съображения по какъв начин е отстранил противоречията и то за конкретните, относими обстоятелства.

Твърдението на съдебния лекар Ф. Т. в съдебно заседание, че не може да каже със сигурност дали Б. Г. е била изнасилена на процесната дата-16.07.2018 год., налагало в случая да бъде назначена от въззивната инстанция на основание чл. 153 от НПК допълнителна СМЕ, тъй като експертното заключение по назначената в хода на досъдебното производство СМЕ не било достатъчно пълно и ясно.

Въззивният съд избирателно кредитирал само тези доказателства или части от тях, които подкрепяли обвинителната теза, а бил игнорирал възраженията на защитата относно оценката на доказателствените източници и бил отклонил доказателствени искания на защитата за извършване на очни ставки между свидетелите от първата група - Ц. П. Н. и П. Л. Б., и свидетелката И. И. Г. от втората група свидетели от една страна и от друга страна-свидетелите от третата група: С. М. И. и И. Г. И.- родители на пострадалата Б. Г., за обстоятелства, свързани с първоначално заявеното от Б. Г. относно извършеното от Е. на процесната дата и времето на напускането на жилището на ул. "****" № * на 16.07.2018 год. от Л. И. и физическото му състояние.

Прави се възражението, че поради констатираните нарушения на правилата по допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата, въззивният съд не бил изяснил в необходимата степен фактическите обстоятелства, относими към предмета на доказване по чл.102 от НПК. Липсвал цялостен и задълбочен анализ на всички факти в мотивите на въззивното решение. Анализът на доказателствения материал следвало да бъде подробен и задълбочен, направен след съпоставяне, а оценката да се извърши по начина, съответстващ на задължението по чл. 107, ал. 3 от НПК. Отстраняването на констатираните противоречия за относимите обстоятелства е следвало да бъде мотивирано съобразно изискванията по чл. 305, ал.3 от НПК. Нарушени били и изискванията за обективност, всеостранност и пълнота по смисъла на чл. 14, ал. 1 от НПК, които гарантирали принципа за вземане на решенията по вътрешно убеждение.

Отново се прави възражението, че и във въззивния съдебен акт липсвали мотиви в гражданско-осъдителната част, което било също съществено процесуално нарушение.

Прави се и възражението, че съгласно разпоредбата на чл. 29. ал. 2 от НПК, съдия Л. К. Н. - К. не можела да участва в състава на съда по внохд № 426/2021 год. по описа на 2-ри въззивен съдебен състав на Окръжен съд - гр. Враца, НО, тъй като същата била съдия-докладчик и по нхд №581/2017 год. по описа на Окръжен съд-гр. Враца, НО, по което с присъда №32 от 14.12.2018 г. Е. бил осъден на 12/дванадесет/години „лишаване от свобода“, при първоначален „строг“ режим, поради което съдия Л. К. Н. - К. можела да се счита предубедена от изхода на делото. Счита се, че с неотвеждането на съдия-докладчика от въззивния съд Л. К. Н.-К., за която били налице основанията за отвод, делото пред

въззивния съд било разгледано от незаконен състав.

Твърди се, че пред въззивната инстанция били направени също възражения относно липсата на отговор досежно доводите на защитата, направени в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд и в пледоарията по време на съдебното прение, които не били намерили убедителен отговор в решението, с което било допуснато съществено нарушение на чл. 14 и чл. 305, ал. 3 от НПК, съставляващо касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Въззивният съдебен акт бил изготвен по начин, който не удовлетворявал и критериите по чл. 339, ал. 2 от НПК.

На последно място се иска и отмяна на така наложеното наказание и размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, което се счита за необосновано и недоказано по така определения от първостепенния съд размер. Отново се акцентира, че липсвали мотиви в гражданско-осъдителната част. И не ставало ясно защо причинените неимуществени вреди на пострадалата Б. Г. следвало да бъдат в размер на 12 000/дванадесет хиляди/ лева. Счита се също така, че наложеното от първостепенния съд и потвърдено от въззивния съд наказание „лишаване от свобода” за срок от 4/четири/ години, което да се изтърпи при първоначален „общ” режим, било доста завишено и не било съобразено с правилата на чл. 54 от НК.

Като последица от посочените допуснати съществени процесуални нарушения се иска на основание чл. 425, ал. 1, т. 2 от НПК да бъдат отмени както въззивното решение от 23.02.2022 год. по внохд №426/2021 год. по описа на 2-ри въззивен съдебен състав на ОС - Враца, НО, така и първоинстанционната присъда от 23.04.2021 год. на 3-ти съдебен състав, на РС-Враца, НО, по нохд. №1100/2020 год., постановени по отношение на осъдения Е. Д. Е., като в случая била налице разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК и същият следвало да бъде оправдан в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или алтернативно на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК да бъдат отменени горепосочените съдебни актове и делото върнато за ново разглеждане, като се посочи стадия, от който трябва да започне новото разглеждане.

В съдебно заседание пред Софийския апелативен съд защитата поддържа жалбата на същите основания. Излага допълнителни съображения, намиращи израз в следното:

Счита се, че по делото са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, които могат да послужат като основание за възобновяване на наказателното производство, съгласно чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. В случая както първоинстанционният съд, така и въззивният съд не били изградили фактическите и правни изводи по настоящия спор въз основа на цялостен и задълбочен анализ на всички събрани по надлежния процесуален ред доказателства, както изисквала разпоредбата на чл. 107, ал. 5 от НПК. Първоинстанционният съд избирателно бил кредитирал само тези доказателства, които подкрепят обвинителната теза, а игнорирал възраженията на защитата относно оценката на доказателствените източници и отклонил направени доказателствени искания. Първоинстанционният съд допуснал нарушение на задълженията му по чл. 13, чл.

14 и чл. 107 от НПК, с което защитата мотивира претенцията си за отмяна на съдебния акт. Идентични по съдържание били възраженията на защита и пред въззивния съдебен състав на ОС-Враца, който обаче се задоволил да преразкаже приетата от първата инстанция фактическа обстановка и да декларира, че споделя доказателствения анализ на районния съд. Липсвал самостоятелен анализ на доказателствата, които само били посочени от въззивния съдебен състав в съдебния акт. Не били изяснени противоречията между посочените в искането първа и втора група свидетели, от една страна, и показанията на трета група свидетели, от друга страна, както и не било обсъдено обстойно заключението по тройната съдебномедицинска експертиза, която била допусната от въззивния състав. Горното съставлявало съществено процесуално нарушение. От заключението на приложеното по делото съдебно-медицинско удостоверение, касаещо нанесените травми на пострадалата Г., било видно, че ѝ е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота, което представлявало лека телесна повреда по смисъла на чл. 130 от НК, което според защитата се наказва с лишаване от свобода за срок от 2 години или с пробация. От заключението на тройната експертиза се виждало, че няма обективни медицински данни за извършен полов акт, но незнайно защо това заключение не било обсъдено от въззивния съд. Като касационно основание за отмяна защита посочва и липсата на отговор по направените възражения на защитата пред въззивната инстанция, което се явявало липса на мотиви и представлявало също съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Предвид гореизложеното и подробно описаното в искането за възобновяване на наказателното производство, защитата моли на основание чл. 425, ал. 1, т. 2 от НПК да бъде отменено както въззивното решение, така и първостепенната присъда, постановена по отношение на осъдения Е.Е., като в случая счита, че е налице разпоредбата чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК и същият следва да бъде оправдан в рамките на приетите фактически положения. Алтернативно, на основание чл. 425, ал. 1 т. 4 от НПК, защитата моли да бъде изменено както въззивното решение, така и първоинстанционната присъда, постановена по отношение на осъдения Е., с оглед развитите по-горе съображения относно извършено деяние по чл. 130, ал. 1 от НК.

Представителят на САП предлага искането да бъде оставено без уважение, тъй като не са налице основанията, предвидени в закона, за възобновяване на въпросното дело.

Осъденият Е. в последната си дума заявява, че не е извършил престъпленията, в които е обвинен, не се признава за виновен и моли за справедлив съдебен акт.

Настоящият състав на Софийски апелативен съд, като обсъди данните по делото и извърши проверка по изложените в искането твърдения, за да се произнесе, взе предвид следното:

Искането на осъдения Е. за възобновяване на производството по делото е допустимо, защото е подадено на основание чл. 420, ал. 2 от НПК и в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК спрямо влязъл в сила подлежащ на възобновяване по чл. 419 от НПК съдебен акт.

Разгледано по същество, искането е неоснователно, като мотивите на настоящия състав за

това са следните:

С присъда № 18 от 12.11.2019 г., по нохд № 165/2019 г., Районен съд-гр. Козлодуй е признал подсъдимия Е. Д. Е. за виновен в извършване на престъпления по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 НК, по чл. 150, ал. 1 НК, по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 131, ал. 1, т. 9, пр. 3, вр. чл. 130, ал. 1 НК, като на основание чл. 25, вр. чл. 23 от НК е определил едно общо най-тежко наказание от шест години лишаване от свобода, което на основание чл. 24 от НК е увеличил с две години и го е осъдил общо на 8 години лишаване от свобода.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а” от ЗИНЗС съдът е определил първоначален „строг” режим за изтърпяване на определеното наказание.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимия Е. Д. Е. е бил задържан.

С присъдата съдът е осъдил подсъдимия Е. да заплати на Б. И. Г. сумата от 20 000/двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от деянията, като в останалата част до 30 000/тридесет хиляди/ лева е отхвърлил предявения граждански иск като недоказан, както и да заплати направените от нея разноски в процеса в размер на 1 000 лева.

На основание чл. 189, ал. 1 от НПК съдът се е разпоредил и с разноските по делото.

С решение № 23 от 16.03.2020 г., по внохд № 549/2019 г., Окръжен съд - гр. Враца е потвърдил присъдата на РС-Козлодуй.

С решение № 10287/17.08.2020 г., по НД за възобновяване № 608 по описа за 2020 год., състав на Апелативен съд – София е възобновил производството по нохд 165/2019 г. на Районен съд-гр. Козлодуй и внохд № 549/2019 г. на Окръжен съд - гр. Враца, отменил е присъда № 18 от 12.11.2019 г., по нохд № 165/2019 г., на Районен съд-гр. Козлодуй и решение № 23 от 16.03.2020 г., по внохд № 549/2019 г., на Окръжен съд - гр. Враца, с което е потвърдена присъдата на РС-Козлодуй, като е върнал делото за разглеждане от друг състав на Районен съд-гр. Козлодуй от стадия на разпоредителното заседание.

По новообразуваното нохд № 210/2020 г. на РС-Козлодуй, след направени самоотводи на всички съдии от съда, с Разпореждане от 21.10.2020 г. е било прекратено производството и делото е било изпратено на ВКС на РБ за определяне на друг еднакъв по степен съд, който да го разгледа. С Определение № 111/05.11.2020 г. на ВКС на РБ по ЧНД № 845/2020 г. и на основание чл. 43, т. 3 от НПК делото е било изпратено за разглеждане от РС-Враца

С присъда № 260022 от 23.04.2021 г., по нохд № 1100/2020 г., Районен съд-гр. Враца е признал подсъдимия Е. за виновен в извършване на престъпления по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 НК, по чл. 150, ал. 1 НК, по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК и по чл. 131, ал. 1, т. 9, пр. 3, вр. чл. 130, ал. 1 НК, като на основание чл. 23 ал. 1 от НК съдът е определил едно общо наказание на подсъдимия Е., като е наложил най-тежкото, а именно – четири години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален „общ” режим съгласно чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимия Е. е бил задържан.

С присъдата съдът е осъдил подсъдимия Е., да заплати на Б. И. Г. сумата от 12 000/дванадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от деянията, като в останалата част до 30 000/тридесет хиляди/ лева е отхвърлил предявения граждански иск като недоказан, както и направените от нея разноски в процеса в размер на 3 500 лева.

На основание чл. 189, ал. 1 от НПК съдът се е разпоредил и с разноските по делото.

С решение № 14 от 23.02.2022 г., по внохд № 426/2021 г., Окръжен съд - гр. Враца е изменил присъда № 260022/23.04.2021 год., постановена по НОХД № 1100/2020 год., в частта, с която подсъдимият Е. е бил осъден да заплати на Б. И. Г. сумата 12 000/дванадесет хиляди/ лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от четирите престъпления, като е конкретизирал сумата както следва:

-за престъплението по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2 НК - неимуществени вреди в размер на 6 000 лв.;

-за престъплението по чл. 150, ал. 1 НК - неимуществени вреди в размер на 2 000 лв.;

-за престъплението по чл. 144, ал.3 НК - неимуществени вреди в размер на 2 000 лв. и

-за престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 9, вр. чл. 130, ал. 1 НК - неимуществени вреди в размер на 2 000 лв., всички суми със законната лихва, считано от 16.07.2018 год. до окончателното изплащане на сумата.

Присъдата в останалата част е била потвърдена.

При внимателен прочит на направеното искане за възобновяване, настоящият състав съчетае за необходимо да отбележи, че макар в същото да се претендира наличието на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК,/нарушаване на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила/ част от изложените доводи на практика касаят необоснованост на съдебните актове на двете съдебни инстанции.

Необосноваността не представлява касационно основание по смисъла на чл. 348 от НПК, поради което в случая съдът не дължи произнасяне по него. В настоящото производство апелативният съд не е съд по фактите, а по правото, и той се произнася за правилното приложение на материалния закон въз основа на установените от решаващите съдебни инстанции фактически констатации. Следователно, всякакви претенции, изведени от личната преценка на атакуващата страна за допуснати нарушения, свързани не с процесуалната законосъобразност на доказателствения анализ, извършен от предходните съдебни инстанции, чийто акт подлежи на контрол и ревизия, а с основанията за кредитиране или не на доказателствените материали, не влиза в обхвата на произнасяне на апелативния съд в производството по възобновяване. И това е така, дори и необосноваността да е прикрита под оплаквания за реализирани съществени процесуални нарушения, какъвто е и настоящия случай. Въпреки това и за да поясни защо въпросното искане и в тези му части следва да получи отрицателен отговор, настоящият състав съчетае за

нужно да отговори в края на мотивите си накратко и на тези възражения.

При внимателно запознаване с мотивите на първоинстанционния и на въззивния съдебен акт настоящият състав намира, че инстанциите по същество не са допуснали съществени процесуални нарушения при събирането, оценката и анализа на доказателствата, рефлектиращи върху изграждане на вътрешното им убеждение по фактите, поради което този род възраженията в искането следва да бъдат оставени без уважение. Въз основа на проверените и правилно установени фактически обстоятелства, правилно е бил приложен и материалния закон. Въззивната инстанция правилно е приела, че пред първостепенния съд са били събрани в достатъчен обем и пълнота необходимите за правилното изясняване на делото от фактическа страна писмени и гласни доказателства, които съдът е подложил на обстоен анализ, в резултат на което е достигнал до обосновани и законосъобразни правни изводи. Двете съдебни инстанции, на които законът възлага установяването на фактите, са изпълнили стриктно процесуалните си задължения по събиране и проверка на доказателствата и доказателствените средства, при което са достигнали до обосновани изводи. Извършената проверка не установи превратно ценени доказателства и пренебрегване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на правно значимите обстоятелства, обхванати от предмета на доказване.

Неоснователни са наведените в искането доводи на осъденото лице за избирателно кредитиране от първоинстанционния и въззивния съд само тези доказателства, които подкрепят обвинителната теза, и за пренебрегване на доказателствата, които оневиняват осъдения. Неоснователни са възраженията, че една такава тенденциозно обусловена доказателствена дейност от страна на съдилищата е довела до ограничаване процесуалните права на осъдения Е. и неговия защитник. Контролираните съдебни инстанции са изложили съображенията си защо следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите, подкрепящи и съответстващи на показанията на Б. Г., и заключенията на назначените съдебно-медицинска експертиза и психолого психиатрични експертизи. Били са изложени и необходимите мотиви защо не следва да се дава вяра на показанията на останалите свидетели, изолирани и неподкрепящи се от останалите доказателства, прозиращи от стремеж и желание да подкрепят защитната теза на осъденото лице и целящи да придадат достоверност на обясненията му. Въззивният съд ясно е изразил и становище, че поисканите пред него очни ставки следва да бъдат оставени без уважение, съобразявайки, че същите с нищо не биха допринесли за изясняване на фактите по делото, изяснени в достатъчна степен от другите доказателства по делото.

Оплакванията в искането, че съдилищата по същество не били отговорили на възраженията на защитата на Е., настоящият състав намира за неоснователни. Несъстоятелни и с липса на необходимата убеденост са и възраженията в искането, че въззивният контрол бил осъществен формално. В мотивите си първостепенният съд е отговорил на всички възражения на защитата, свързани с липсата на доказателства за предявените на осъденото лице престъпления, особено за първите две от тях. Това е било споделено и от въззивната инстанция, от вниманието на която не е убягнало обстоятелството, че наведените от

защитата пред първоинстанционния съд доводи и аргументи са били направени и пред второинстанционния съд, който изрично е приел, че в мотивите на присъдата същите са получили обстоен и задълбочен отговор. Направените искания пред тази инстанция за очни ставки също са били взети предвид, като същите основателно са били оставени без уважение, тъй като съдът е счел, че същите са били поискани за изясняване на обстоятелства, които вече са били изяснени в достатъчна степен и обем. При внимателния прочит на мотивите на въззивното решение е видно, че изложените възражения на защитата пред въззивната инстанция не само са били взети предвид, но споделяйки напълно и изцяло изложените от първостепенният съдебен състав аргументи и съображения, въззивният съд на практика също им е дал отговор. Вярно е, че мотивите към въззивния съдебен акт не отговарят на най-високия стандарт за мотивиране на съдебно решение, но в осъществената цялостна контролна дейност, свързана с проверката, оценката и анализа на доказателствата, събрани от първостепенния съд, на практика на тези възражения е било отговорено от въззивния съд по начин, изключващ каквото и да е нарушение, свързано с липса на мотиви, ограничаващо правото на защита на осъденото лице. Освен това настоящият състав намира за необходимо да посочи, че част от възраженията на защитата са касали обстоятелства, извън съставомерността на деянията, несвързани с предмета на доказване по делото и нямащи значение за правилното му решаване. Ето защо настоящият състав намира, че мотивите на въззивното решение са били изготвени съобразно изискванията на чл. 339, ал. 2 НПК и с тях е бил даден отговор на възраженията на защитата, касаещи именно съставомерните обстоятелства, имащи значение за правилното решаване на делото.

Неоснователни се явяват и доводите на осъдения, че били допуснати съществени процесуални нарушения на досъдебното производство, като не било извършено претърсване и изземване, не било работено по т.нар. "горещи следи" и не били намерени и иззети следи за лабораторна обработка от кръв, сперма, косми и други, не била взета проба за алкохол на осъденото лице. Настоящия съдебен състав счита, че въпреки липсата на извършено претърсване и изземване и ненамиране на следи за лабораторна обработка, авторството на деянието е доказано по безспорен начин от логичните и последователни показания на пострадалата, подкрепяни както от показанията на посочените по-горе свидетели, така и от заключенията на приетите СМЕ и СППЕ, а така също и от писмените доказателства по делото. По отношение възраженията за непълнота на фактологията и неизясняване на същата, следва да бъде отчетено, че тази непълнота към определен момент не би могла да бъде преодоляна. Органите на досъдебното производство и съда са положили обаче необходимите усилия за компенсиране на този пропуск със събирането и проверката на съответните писмени и гласни доказателства, преодоляване на противоречията между тях по реда на чл. 281 НПК, с извършването на множество очни ставки, в които пострадалата е участвала, с цел проверка на показанията ѝ. Били са допуснати и разпитани трима нови свидетели, неразпитвани на досъдебното производство и при първото разглеждане на делото, а именно свидетелите П. Г. С., К. С. Ц. и М. В. Д., бил е изслушан в последното съдебно заседание Е., който по негово желание е дал обяснения по обвинението, били са изслушани и приети заключенията и на трите експертизи - СМЕ и две СППЕ, били са

приобщени и множество писмени доказателства. Пред въззивната инстанция е била допусната и разширена СМЕ със задача вещите лица да отговорят на поставените в жалбата въпроси, касаещи основно наличието на обективни данни за извършен полов акт с пострадалата и установени травматични увреждания по девствената ѝ ципа, с което на практика е било отказано назначаването на исканата допълнителна СМЕ. В резултат на това са били удовлетворени всички доказателствени искания на страните в процеса, като въззивният съд обосновава е приел, че по делото са били събрани не само всички възможни доказателства, имащи отношение към предмета на доказване, но и същите са били и в подробности обсъдени.

Не звучат с необходимата увереност и убедителност и възраженията в искането, че пострадалата Г. не споделила още в първия момент на приятелките си в чата и на родителите си, когато са пристигнали в дома на Е., че е била изнасилена, че са били извършени с нея блудствени действия и че са ѝ отправяни закани за убийство след нанесен ѝ побой. Обстоятелството, че същата е споделила за това насилие не веднага, а в един по-късен момент, е имало своето логично обяснение в това, че същата се е притеснявала и дори се е чувствала виновна за извършеното спрямо нея. Пострадалата действително е водила полов живот с осъдения и преди случилото се, поради което е приемала, че Е. е имал право да извърши тези действия с нея, което е създавало в нея чувство на примиряване. Дори пред приятелките си – свидетелките Ц. Ц. и Ц. Н. пострадалата се е срамувала да сподели за този род насилие. Тя е споделила за извършеното изнасилване и блудствени действия спрямо нея едва когато е бил проведен разговор от специалист, който е успял да я предположи. Това обяснява и възраженията в искането, поставящи въпросите защо Г. не споделила с най-близките си хора, че с нея Е. е извършил изнасилване и блудствени действия, защо в първоначалната жалба до РУ”МВР”-гр. Враца от 16.07.2018 г. майката на Г. - свидетелката С. И. въобще не споменала, че дъщеря ѝ е била изнасилена и че с нея са били извършени блудствени действия от лицето Е.Е., защо в съдържанието на приложения по делото чат от телефона на Г. никъде не се споменавало за такива действия от осъдения и защо Г. е споделила за тези престъпления едва два дни по-късно и то с непознати за нея хора. Подадената жалба в РУ”МВР”-гр. Враца пояснява и възражението в искането, че бащата на пострадалата не е уведомил веднага колегите си от РУ”МВР”-гр. Козлодуй за извършено спрямо дъщеря му престъпление. Неоснователен е и упрекът, че несподелянето от страна на пострадалата на такава информация съдът е могъл да преодолее с повторни разпити, включително и на осъденото лице, по начин, че да бъдат установени относимите факти, които всеки един е възприел. Напротив, всички обстоятелства са били изяснени със събирането на съответните гласни и писмени доказателства, а противоречията между някои от тях са били преодоляни по реда на чл. 281 НПК или чрез очни ставки, в които е участвала пострадалата и в които същата е потвърдила изцяло заявеното отпреди в показанията ѝ.

Правилно и двете инстанции са възприели заключението на вещото лице по СМЕ, което се подкрепя и от изслушаното пред въззивната инстанция заключение на разширената СМЕ, че липсата на констатирани травматични увреждания при генекологичния преглед не изключва

възможността за насилствен полов акт, тъй като анатомичното устройство на девствената й ципа позволявало извършване на полов акт без разкъсвания. Липсата на обективни данни се дължала и на късния преглед - два дни след изнасилването, което обстоятелство, ведно с наличието на кръвотечение, правели безпредметно вземането и на намазка с оглед установяване наличието и на сперматозоиди. Ето защо следва да се остави без уважение възражението, че тъй като нямало обективни медицински данни за извършен полов акт, следвало да се приеме единствено причиняване на временно разстройство на здравето, неопасно за живота, което представлявало лека телесна повреда по смисъла на чл. 130 от НК. От така изложеното без основание се явява и възражението, че не било разгледано обстойно заключението по тройната съдебномедицинска експертиза, която била допусната от въззивния състав, с което било допуснато процесуално нарушение.

Настоящият състав не споделя и възражението в искането, че Е. бил предаден на съд с обвинителен акт, в чиято обстоятелствена част не бил посочен точния времеви период на извършване на деянията, което като пропуск било допуснато и в постановлението му за привличане като обвиняем. Минималните критериите за процесуална съответност на обстоятелствената част на обвинителния акт са детайлно очертани в разпоредбата на чл. 246, ал. 2 НПК и допълнително изяснени с ТР № 2/2002г. на ОСНК на ВКС. Прокурорът, воден от преценката си за доказателствена обезпеченост, е посочил какви действия е извършило осъденото лице, времето, мястото, начина и средствата за извършване на деянията. Представителят на обвинителната власт е формулирал точно своята позиция за инкриминираните престъпни деяния с характеризиращите ги обективни признаци и субективни измерения в съзнанието на автора на неправомерното посегателство и е внесъл съответния обвинителен акт в съда, с което би следвало да се обясни и непроизнасянето на прокурора по жалбата срещу постановлението за привличане като обвиняем, доколкото към този момент той вече не е разполагал със съответните правомощия за това. Лансираната от защитата непълнота и неяснота на обвинителната теза по отношение на времето на извършването на деянията, преценена в контекста на изложената фактология в обстоятелствената част на прокурорския акт, не мотивира липса на този признак и ограничаване на процесуалните права на осъдения в хода на наказателното разследване. В обсега и полето на изложените факти са описани необходимите обстоятелства, свързани с действията, които Е. е извършил спрямо пострадалата на 16.07.2017 г., и то конкретно за времето след 04.00 часа до сутринта на същата дата, когато са пристигнали в къщата родителите на Е.. Така описаният в обстоятелствената част на обвинителния акт времеви период ясно дефинира фактическото обвинение за времето, през което осъденият е осъществил предявените му с акта престъпления, което удовлетворя в достатъчна степен изискването за фактическо описание на деянията му. Ако с това защитната претенция не би могла да бъде удовлетворена, следва да се посочи, че в постановлението за привличане като обвиняем и в обвинителния акт ясно и точно е била посочена датата на извършване на деянията – 16.07.2017 г., което е било известно на Е. и което му е дало възможността да се защитава по отношение на всеки един времеви интервал от така посоченото денонощие. По същите съображения следва бъдат приети за неоснователни и възраженията в искането, че

такова нарушение било допуснато и в първоинстанционната присъда.

Правилно и първостепенният съд в разпоредително заседание е отхвърлил като неоснователни въпросните възражения, приемайки, че обвинителният акт отговаря на изискванията на чл. 246 НПК. Възражението в искането, че на досъдебното производство е било допуснато и друго съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на осъденото лице, изразяващо се в нарушение на чл. 227, ал. 2 НПК, е било правено и пред първостепенния съд, който също в разпоредително заседание му е дал точен и законосъобразен отговор. Настоящият състав споделя изразеното становище, че от разпоредбата на чл. 249, ал. 4 НПК е видно, че непредявяването на материалите от разследването не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, което да води до ограничаване правата на осъдения. Това е така, тъй като предявяването на материалите по делото може да стане и в по-късен етап и най-вече в съдебното производство, което е и основното такова в наказателния процес. Делото е било на разположение на обвиняемия и защитника му и липсват данни за обективни пречки същите да се запознаят с материалите, ако са искали това. Водим от гореизложеното настоящият състав счита за неоснователни възраженията и в тази им част, които, заедно с повечето възражения, изложени в искането за възобновяване, са били правени без изключение и пред инстанциите по съществото на делото и на които е бил даден също отговор.

При настоящата проверка не бяха констатирани и данни, свързани с възражението в искането за предубеденост на съдия-докладчика по делото Л. Н.-К., обуславящи основания за нейния отвод. В разпоредбата на чл. 29, ал. 1 НПК законодателят лимитивно е изброил основанията, при наличието на които съдията не може да участва в разглеждане на конкретно дело. В посочените основания не се съдържа забрана за участие на съдия в разглеждане на делото, който преди това по друго обвинение и по друго дело е разгледал и постановил присъда спрямо същия подсъдим. Сам по себе си този факт не е основание да се направи извод, че той е предубеден относно изхода на делото, каквото становище е било изразено и от самия съдия-докладчик, който лично също не е счел, че е предубеден. Липсват по делото конкретни и известни обстоятелства, от които би могъл да се направи обоснован извод за наличие на предубеденост, изпълваща с необходимото и изискуемо съдържание определението за „незаконен състав“. Ето защо въпросното възражение се явява напълно произволно и лишено от убедителност.

Настоящият състав не споделя и оплакването, свързано с доказателствената стойност на приложения по делото снимков материал и извадки от чат на Б. Г.. Без съмнение въпросните материали не са резултат от експертно изследване, както и не представляват ВДС в резултат на прилагано СРС. Същите са представени по делото от свидетелката във връзка с нейните показания, като именно показанията ѝ са послужили като доказателствена основа на приетите факти по делото, а не приложенияте снимки и чат, които тя е счела за нужно да представи в подкрепа на казаното. Първостепенният съд е прочел със съгласието на страните приложения чат на досъдебното производство, но той е сторил това във връзка и по повод разпита и показанията на свидетелката Ц. Н., като съдът е изградил

доказателствените си изводи на депозираните свидетелски показания.

Неоснователни са и наведените в искането възражения досежно липсата на цялостен и задълбочен анализ на всички факти, направен след съпоставяне и оценка по начин, съответстващ на задължението на съда по чл. 107, ал. 3 от НПК, в резултат на което за някои от обстоятелствата имало произволни фактически изводи с необясним източник на информация поради противоречивостта им с избирателно оценяваните доказателства и поради това изводът, че „изложената фактическа обстановка напълно кореспондира на събраните по делото доказателства” бил произволен. Обстойните и подробни мотиви на първостепенния съд относно това кои доказателства кредитира и въз основа на какви съображения, както и изградената от тях фактическа обстановка, са били споделени и от въззивната съдебна инстанция. В мотивите на присъдата са били посочени поименно не само имената на разпитаните свидетели, но подробно и задълбочено са били обсъдени техните показания, като съдът пространно и обстоятелствено е изложил съображения кои от тях кредитира и кои отхвърля. Първостепенният съд е отделил безспорните от спорните обстоятелства, като основно е насочил вниманието си към спорните такива, като всяко едно от изложените спорни обстоятелства детайлно е анализирано от първостепенния съд, излагайки подробни съображения и аргументи. Въззивният съд, както беше посочено, като цяло е възприел доказателствената интерпретация на първия съд с решението си /след като е подложил на собствена преценка годните доказателства и доказателствени средства, относими към установяване на правно релевантните факти/ и е изложил съображенията си за пълно споделяне на фактологията на събитията, както е възприета от първата инстанция. Изводът на въззивната инстанция, че фактическата обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, не почива на недопустими предположения, а е резултат на съпоставянето на гласните и писмените доказателства и на обективната и логичната им интерпретация. В този смисъл следва да бъдат отхвърлени възраженията за превратност на доказателствения анализ от инстанционните съдилища.

За да приеме за доказана обвинителната теза на първо място първостепенният съд е дал изцяло вяра на показанията на пострадалата свидетелка Б. Г., както тези от съдебното производство, така и приобщените по надлежния ред показания от досъдебното производство, който подход е бил споделен от въззивната инстанция като правилен. И двете инстанции по същество са стигнали до извода, че показанията на тази свидетелка са едноточни, последователни, логични и непротиворечиви, изграждащи по убедителен начин фактическата обстановка, залегнала в мотивите на осъдителния съдебен акт, приет за правилен и законосъобразен и от въззивния съдебен състав. Всички възражения, направени в искането за възобновяване, че показанията на пострадалата не били еднозначни и категорични относно обстоятелствата за време, място и механизъм на извършеното спрямо нея престъпно посегателство следва да бъдат оставени без уважение, както и твърдението, че показанията ѝ не били годин доказателствен източник и не можело въз основа на тях да се постанови осъдителна присъда. Правилно и обосновано първоинстанционният съд е поставил в основата на фактическите си изводи данните от показанията ѝ, получени в

резултат на разпита й. Г. е дала последователно и неотменно едни и същи показания както на досъдебното производство, така и по време на съдебното следствие. По отношение на авторството на инкриминираните деяния и начина на извършването им в детайли и в тяхната последователност първоинстанционния съд правилно е дал изцяло вяра на споделеното от нея. Последното е било прието за правилно и от въззивната инстанция, тъй като показанията й не са били изолирани, а са били подкрепени от показанията на свидетелите Ц. Ц. и Ц. Н., С. И. и И. И., А. Ц. - главен инспектор към Агенция „Закрила на детето“, Н. И., Д. А., В. Д., д-р П. Г. С., д-р И. Й. Ч. - Началник „Хирургично отделение“ на МБАЛ „Христо Ботев“ град Враца, Я. Х. и М. Д. - полицейски инспектори към РУ на МВР град Враца, и Е. Д., които, макар и косвени такива в по-голямата си част, потвърждават показанията на пострадалата Г. за случилото се през нощта и пресъздават физическото й и психическо състояние, в което се е намирала същата тогава и впоследствие. Правилно съдът е кредитирал данните от тези доказателствени средства, приемайки, че същите са логични, коректни, последователни и безпротиворечиви. При оценката им е подхождено много внимателно и са били съпоставени с останалите източници на доказателства, в това число и с обясненията на осъденото лице. Ненадеждност и недостоверност на съобщенията от тях факти не може да бъде изведена от соченото в искането обстоятелство, че същите са производни, тъй като преразказвали чутото от пострадалата. Липсват данни за проява на недобросъвестност от тяхна страна, която да навежда на извод, че показанията им са тенденциозни и недобросъвестни. Освен това повечето от тези свидетели са станали преки очевидци и са възприели непосредствено състоянието на пострадалата след случилото се. Приета в болницата в гр. Враца от лекарите д-р П. С. и д-р И. Ч., и прегледана от тях, пациентката е била с видими следи от побой, разстроена и психически нестабилна, като не можела да обясни причините за това си състояние, което наложило майка й да обясни за случая. Свидетелката А. Д. посетила също пострадалата в болницата в гр. Враца и установила, че е изглеждала доста зле, в много тежко психологическо състояние. С. И. подробно описва състоянието, в което е била дъщеря й, когато са отишли да я приберат - с отекла глава и наранявания. Вследствие на извършеното посегателство се наложило да ползват психолози. Първоначално Г. разказала на майка си за жестокия побой над нея и заплахите, и едва по-късно за сексуалното насилие, тъй като се срамувала и я било страх да сподели в началото за това. Свидетелката Н. И. - педагог в ЦОП-Враца сочи, че когато са посетили пострадалата в болницата с колежката си Д. А., детето имало проблеми с психоемоционалното си състояние. Допълнителна гаранция относно достоверността на показанията на пострадалата дават още както заключенията на посочените три експертизи, данните от които ги допълват и затвърждават, а не ги опровергават или оборват, така и писмените доказателства, установяващи упражненото по отношение на нея физическо насилие - медицинските документи от Спешния център в гр. Враца, където пострадалата е била приета и прегледана, тези от ХО при МБАЛ Враца, и СМУ. С оглед гореизложеното са били безпредметни и исканите от защитата очни ставки между родителите на пострадалата и свидетелите И. И. Г., Ц. П. Н. и П. Л. Б., както и очна ставка между Е. И. А. и Л. И. И., тъй като обстоятелствата досежно увреждането на пострадалата са били установени по делото

от други съвсем обективни, безпристрастни и независими доказателствени източници.

Не са били отхвърлени без основание показанията на свидетелите Е. И. А. - съсед на осъдения, И. Г.а - майка на осъдения, Д. Е. В. - баща на осъдения и на свидетелите Т. К. Т., Д. И. П., Ц. П. Н. и П. Л. Б., касаещи обстоятелства, имащи значение за предмета на доказване и отнасящи се до съставомерните обстоятелства по делото. При направения подробен доказателствен анализ от първостепенния съд са отчетени противоречията между тях и настоящият състав споделя извода на първата инстанция, че показанията на тези свидетели са противоречиви и не се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал. Същите целят единствено да подкрепят изградената от Е. защитна позиция, че на инкриминираната дата той не е бил употребил алкохол и не е нанесъл побой на Г., поради което тя не е имала следи от травми по лицето и тялото си, както и че за периода от 04,00 до 06,30 часа той се е намирал в дома на свидетеля Е. А., а не в къщата на улица „****“ № *. Както и съдът е констатирал, показанията на тези свидетели противоречат на показанията на всички останали свидетели, посочени по-горе, включително и на заключението на съдебно-медицинската експертиза и на СМУ.

Възраженията на осъденото лице и обясненията му, дадени в качеството му на подсъдим, във връзка със случилото се са били проверени и внимателно обсъдени от първостепенния съд, което е било споделено и от въззивния такъв и правилно са били отклонени поради липса на доказателствена подкрепа. Ето защо неоснователни се явяват доводите и в тази насока. Първостепенният съд е подложил на обстоен анализ обясненията на подсъдимия, като е изложил убедителни доводи в коя част ги приема за достоверни и в коя не. Правилно съдът не е възприел за достоверни обясненията му, че нощта преди деянието той не е бил употребил алкохол. За да стори това и да не им даде вяра, съдът се е позовал както на показанията на пострадалата, която подробно е описала в каква последователност и какъв алкохол е употребил осъдения, така и на показанията на свидетеля Л. И., който пояснява, че двамата с Е. са пили и му е личало, че е употребил алкохол. Видно от показанията на нейните приятелки, в чатовете до тях след случилото се пострадалата също споделила, че Е. е извършил насилието над нея, защото се е напил. Правилно съдът не е кредитирал показанията на свидетелите Е. Л., М. Д. и Д. Д., приемайки същите за неубедителни и противоречиви, поради което обосновано ги е отхвърлил. Освен това, като приятели на осъдения тези свидетели добре са знаели, че употребата на алкохол от Е. му е противопоказна поради повлияване на психическото му състояние. В този смисъл контролираните инстанции са обсъдили психическото състояние на Е., установено със заключението по СППЕ. Установено е, че същият е страдал от "Параноидна шизофрения, пристъпно протичане с устойчив дефицит", но към момента на деянието е бил в терапевтична ремисия и единствено употребения от него алкохол е повлиял върху поведението му, като е отслабил задръжките му и е дал воля на агресивното му поведение, описано от пострадалата.

Не само са били обсъдени обясненията на Е., но правилно са били и игнорирани в частта им, че по време на инкриминирания период между 4,00 ч. и 6,30 ч. на 16.07.2018 год. той е бил

при съседа си - свидетеля Е. А.. Първостепенният съд е отказал да кредитира както тези обяснения на осъдения, така и показанията на свидетеля А., основавайки отказа си освен с непротиворечивите и последователни показания на пострадалата свидетелка, така и с показанията на нейните приятелки Ц. и Н.. Позовал се е още както на показанията на А. Ц. като страничен свидетел, така и на обективните доказателства - медицинските документи и заключението на СМЕ, установяващи, че на пострадалата въпросната вечер са били причинени телесни увреждания. По същите причини съдът не е дал вяра и на показанията на родителите на осъдения и на свидетелите Ц. Н. и П. Б., направили опит да омаловажат действията на Е., твърдейки, че по пострадалата не е имало никакви следи от побой, когато родителите ѝ са я взели от дома на родителите му. Всичко това е било споделено и от въззивната инстанция, която го е включила при собствения анализ на доказателствата, приемайки че са неоснователни наведените от защитата на Е. оплаквания, че съдът не е обсъдил всестранно всички доказателства, събрани по делото, както и че не е обсъдил противоречията в отделните доказателствени материали.

Ето защо не следва да се споделя възражението в искането, че липсвало цялостно изясняване на фактите по делото, дължащо се на непълен, повърхностен или тенденциозен доказателствен анализ на събраните доказателства, на необсъждането на някои от тях и пренебрегването на други, което представлявало съществено процесуално нарушение. Обобщено казано, причинно-следствената последователност на правилно установените факти категорично води до направените от двете инстанции изводи относно извършването на деянията и тяхното авторство в лицето на осъденото лице. Водим от горните съображения, настоящият състав намира за несъстоятелни възраженията, че по делото липсвали категорични доказателства, че на процесната дата - 16.07.2018 г. Е. е извършил престъпленията, за които е бил обвинен, тъй като от така извършените процесуално-следствени действия по досъдебното производство не било установено по безспорен и категоричен начин механизма на извършване на деянията и авторството им. Неоснователни са и твърденията за недоказаност на авторството на деянията, тъй като липсвали показания на свидетели-очевидци.

Не може да бъде споделено и възражението, че при описаните в искането изключителни по своята правна същност нарушения като следствие се явявало и налагането на едно явно несправедливо наказание. Настоящата инстанция намира, че районният съд правилно е индивидуализирал наказанието за всяко едно от четирите престъпления, като е отчел всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Като смекчаващи вината обстоятелства съдът е взел предвид чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, младата възраст и доброто образование, психическото състояние на Е. – наличието на параноидна шизофрения, изминалото време от извършване на престъпленията, а като отегчаващи вината обстоятелства съдът е отчел употребата на алкохол при положение, че Е. е бил наясно колко зле действа алкохолът при неговото психическо състояние. За престъпленията по чл. 150, ал. 1 НК, чл. 144, ал. 3 и чл. 131, ал. 1, т. 9 НК съдът е отчел и обстоятелството, че пострадалата Г. е била непълнолетна. В резултат на правилната преценка на всички тези обстоятелства,

съдът е определил справедливи наказания за всяко едно от извършените престъпления, а на основание чл. 23, ал. 1 НК и едно общо най-тежко наказание от 4 години лишаване от свобода, което се споделя като правилно и от настоящия съд. Неприлагането разпоредбата на чл. 24 НК съдът е пояснил с изминалия период от време от извършване на престъплението, младата възраст на Е. и психическото му състояние, които съчетани с неговото чисто съдебно минало и добри характеристични данни правят този извод правилен. Определеното общо наказание от четири години лишаване от свобода е достатъчно да изпълни целите на чл. 36 НК и да осъществи както личната, така и генералната превенция на закона.

Неоснователни са възраженията, че липсвали мотиви в гражданско-осъдителната част на присъдата и въззивното решение. Първостепенният съд с присъдата си е уважил предявеният и приет за съвместно разглеждане граждански иск в размер на 12 000 лв. общо за четирите престъпления, допускайки нарушение, като не е указал и задължил гражданския ищец и повереника ѝ да конкретизират така предявеният иск за всяко едно от престъпленията поотделно. Това нарушение обаче е било отстранено от въззивната инстанция чрез изменение на присъдата в тази ѝ част. Отчитайки доказаността на всяко едно от престъпленията, въззивният съд е приел, че за престъплението по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2 НК справедливото обезщетение, което Е. следва да заплати на пострадалата Г. следва да е в размер на 6 000 лв.; за престъплението по чл. 150, ал. 1 НК справедливото обезщетение следва да е в размер на 2 000 лв.; за престъплението по чл. 144, ал. 3 НК справедливото обезщетение следва да е в размер на 2 000 лв. и за престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 9 НК справедливото обезщетение следва да е в размер на 2 000 лв. В тази връзка въззивната инстанция е изложила конкретни съображения и доводи в мотивите си. При така определените обезщетения за всяко едно от престъпленията, въззивната инстанция е изменила присъдата в тази ѝ част само чрез детайлизиране размера на обезщетенията за всяко едно от престъпленията, а в останалата част като обоснована и законосъобразна присъдата е била потвърдена.

В заключение настоящият състав намира, че при разглеждане на делото от предходните съдилища не са били допуснати нарушения на материалния наказателен закон и на процесуалните правила, поради което подаденото искане за възобновяване на нохд № 1100/2020 год. на РС-Враца и на внохд №426/2021 год. на ОС – Враца и отменяне на въззивното решение от 23.02.2022 год. по внохд №426/2021 год. на ОС - Враца и първоинстанционната присъда от 23.04.2021 год. по нохд № 1100/2020 год. на РС-Враца, постановени по отношение на осъдения Е. Д. Е., като на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК същият да бъде оправдан в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или алтернативно - на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК делото да бъде върнато за ново разглеждане или въззивното решение и първоинстанционната присъда да бъдат изменени и Е. осъден само за извършено деяние по чл. 130, ал. 1 от НК, следва да бъде оставено без уважение като неоснователно.

Водим от горното Софийски апелативен съд, след като установи, че не са налице

предпоставките на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Е. Д. Е., с ЕГН *****, за възобновяване на нохд № 1100/2020 год. на РС-Враца и на внохд №426/2021 год. на ОС – Враца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____